

Tak er kun et fattigt ord

af sognepræst Marianne Agerholm

Forleden var der et indslag i fjernsynet om taknemmelighed, om det at tænke positivt og få øjnene op for, hvad vi egentlig har at være glade for i vores tilværelsen – alle de der små ting som vi ikke til hverdag tillægger større betydning, men som har uendelig værdi for os selv eller andre for den sags skyld.

Hvordan ser vi på tilværelsen - er glasset halvtomt eller halvfylt - ? Hvordan ser vi på livet – surt show – trækker dynen godt op og ørerne om morgenen og tænker – de kan passe sig selv - jeg gider det ikke eller springer vi ud af sengen, let og elefant, mindre elegant og favner livet med alle de muligheder og begrænsninger det er fuld af. Har du sagt tak her til morgen eller da du gik i seng i går aftes, tak for alt det der havde mødt dig eller tak for en hel ny ubrugt dag – jeg tænker, vi tager meget for givet, har så travlt med alting, at livet det sommetider glider os forbi, livet er det der sker mens du har så meget andet for. Det var John Lennon der sagde sådan. Og det er da rigtig – travlheden, manglen på pauser, på skel mellem arbejdsliv og fritidsliv sætter sine spor.

Forretningerne har altid åbent, vi kan altid komme på nettet, mailen og mobilen kan nå os overalt. Der er aldrig helle, vi er altid på vej og undervejs under vi sjældent os selv bare at være, stirre tomt ud i luften og kede os.

Har vi glemt - spørger en af mine kolleger Hestbech på en weblog - at kede os, at kedsomhed er menneskets svar på PCens back-up.

Har vi glemt at livet og sjælen og sindet har brug for pendulets svingen imellem hvile og aktivitet.

Har vi glemt, at livet er givet, at det er en gave og ikke ejendom spørger jeg, mens jeg grunder over at det da er tankevækkende, at mennesker sommetider skal helt derud, hvor de ligger på deres yderste, at de sanser livet som en gave.

Der er i øjeblikket rigtig mange konfirmander der bliver konfirmeret og de glæder sig helt ustyrligt – det kan jeg sagtens forstå – det er en stor dag i deres liv, en milepæl – en overgang, godt nok ikke så brat som i gamle dage, hvor konfirmationen markerede, at nu overgik man til voksenlivet. Det er dejligt at ungerne får lov at være børn lidt længere.

Jeg glæder mig på konfirmandernes vegne og håber, at det må gå dem forrygende i deres liv og at de aldrig må miste det gyldne håb som de fik i deres barnedåb.

Jeg glæder mig over at jeg som præst er så heldig, at jeg hvert år får givet en mulighed for at komme i dialog med de kommende konfirmander der skal tegne kirken i fremtiden – det er da berigende og lærerigt og så håber jeg selvfølgelig, at de kigger forbi engang imellem i stilhedens katedral, livets katedral, kirken. SMS, MAILFRI Zone, med rig mulighed for fordybelse og eftertænksomhed.

Marianne Agerholm